

SweFinTechs Remissvar till förslag till föreskrifter och allmänna råd med anledning av EU:s nya konsumentkreditdirektiv (FI dnr 26-1152)

Om SweFinTech

The Swedish Financial Technology Association (“**SweFinTech**”) är en branschförening för svenska fintechbolag som samlar 100 bolag inom fintechbranschen med syfte att stärka det svenska finansiella ekosystemet och skapa en välfungerande marknad för svenska fintechbolag. Våra medlemmar utgörs av företag inom betalningar, krediter, crowdfunding, investeringar med mera.

SweFinTech tackar för möjligheten att lämna remissvar avseende förslaget till Nya föreskrifter och allmänna råd om konsumentkrediter och framhåller behovet av större proportionalitet, tydligare rättslig avgränsning och bättre anpassning till olika aktörer på marknaden.

Övergripande ansats

För det första, bör de krav som ställs på **kreditprövningen återspegla den proportionalitet** som lagstiftaren uttryckligen har byggt in i konsumentkreditlagen, med hänsyn till kreditens belopp, löptid och risk. Råden anger vad som bör göras *men inte när* enklare kontroller är tillräckliga och *när mer omfattande* åtgärder är påkallade. Utan sådan vägledning riskerar proportionalitetsutrymmet i praktiken upphävas, således ett räntefritt fakturaköp på några hundra kronor underkastas samma krav som ett större blacolån.

För det andra, råden bör spegla verkligheten; utan ett **nationellt skuldregister saknas** möjlighet att fullt ut verifiera en konsuments samlade skuldsättning. Råden bör inte gå längre än lagen eller dubblera reglering som redan gäller. På flera punkter styr råden kreditgivarens interna processer i detalj i stället för att vägleda och informationskraven upprepar det som redan följer av GDPR. De allmänna råden bör därför inte utformas på ett sätt som i praktiken ålägger kreditgivaren ett ansvar som inte kan fullgöras.

För det tredje, Finansinspektionen (FI) bör tydligare differentiera kraven utifrån verksamhetens art och komplexitet. Det **saknas en anpassning till de nya aktörskategorier som omfattas**, särskilt e-handelsföretag samt varu- och tjänsteleverantörer som erbjuder fakturakredit eller agerar som subsidiära kreditförmedlare. Det är samtidigt dessa aktörer som har störst behov av vägledning. Flera krav framstår dessutom som oproportionerliga för verksamheter där kreditgivningen utgör en perifer och ofta helautomatiserad del av affärsmodellen.

För det fjärde, ett **tydliggörande av vad som utgör kreditförmedling** är nödvändigt för att säkerställa en förutsebar tillämpning av regelverket. Otydligheten är inte bara en tillämpningsfråga utan kan, mot bakgrund av straffansvaret enligt lag (2026:56) om straff för olovlig finansiell verksamhet, få straffrättsliga konsekvenser. En oförutsebar tillämpning riskerar att skapa rättsosäkerhet och hämma innovation och konkurrens.

För det femte, föreskriften är till sin struktur utformad med stora och komplexa finansiella aktörer i åtanke, **men träffar genom 3 a kap. LVBK en ny kategori aktörer** typiskt e-handelsföretag, för vilka kreditverksamheten är en perifer och ofta helautomatiserad del av en i grunden annan affärsmodell. Omöjliga och oproportionerliga krav att uppfylla på ett meningsfullt sätt.

För det sjätte, bör myndigheten **ange rimliga övergångstider**.

Kreditprövning, proportionalitet och god kreditgivningssed

Synpunkter på FI:s allmänna råd om krediter i konsumentförhållanden (FFFS 2026:000)

Kontroll av insamlade uppgifter – tre invändningar; *Proportionalitet, Flertal informationskällor som går utöver lagens krav, vid avvikelser ska kontakta konsumenten för ett klargörande*

FI föreslår att kreditgivaren ska kontrollera insamlade uppgifter om inkomster, utgifter och skulder mot olika källor; kreditupplysning, taxerad inkomst, kontoinformationstjänst eller lönespecifikationer, och vid avvikelser ställa kompletterande frågor till konsumenten. FI anger att en kreditupplysning som utgångspunkt ska hämtas in, men den är inte alltid tillräcklig och att kontoinformationstjänster kan användas som komplement. SweFinTech har tre invändningar mot råden i denna del.

Den första invändningen avser **kreditprövning bör återspegla proportionalitet**. Lagen anger att uppgifter ska kontrolleras "på ett lämpligt sätt". De uppgifter som ska kontrolleras är de uppgifter som kreditprövningen baseras på och i KKrL anges (3 kap 14 § 2 st p. 2) en proportionalitetsaspekt där hänsyn ska tas till vilket slags kredit det rör sig om, kreditavtalets löptid och belopp samt riskerna för konsumenten. Lagstiftaren har medvetet byggt in proportionalitet som ett styrande rekvisit för vilka uppgifter som ska inhämtas (jfr. p. 1 och 2

i KKrL 3 kap 14 § 2 st.) och därmed även för hur de ska kontrolleras. De allmänna råden ger ingen vägledning om hur detta proportionalitetsutrymme ska tillämpas i praktiken. Råden anger vad som bör göras men utvecklar inte när det räcker med enklare kontroller och när mer omfattande kontroller är påkallade vilket eliminerar det proportionalitetsutrymme som lagstiftaren eftersträvat. För krediter på låga belopp, t. ex. ett räntefritt fakturaköp för 300 kr i en e-handel framstår kravet på omfattande informationsinhämtning från konsumenten och därefter kontroll mot många olika källor som långtgående i relation till de risker som krediten medför (att denna typ av kredit i allmänhet är förenad med lägre risk påpekas också i prop. 2025/26:233 s. 218). Faktura är ett exempel på en populär betalmetod bland konsumenter och har också konsumentskyddshöjande egenskaper och detta har inte beaktats i FI:s allmänna råd.

Samma proportionalitetsfråga aktualiseras av att FI betonar att kreditgivaren bör beakta om konsumentens inkomst är oregelbunden och att inkomsten ska vara återkommande och tillräcklig för att fullgöra kreditavtalet. SweFinTech anser att proportionalitet bör gälla även här: vid lägre belopp eller kortare löptid bör kreditgivaren själv få avgöra hur djupgående bedömningen av den långsiktiga återbetalningsförmågan behöver vara. Vid t.ex. ett fakturaköp i e-handeln som ska delbetalas under några månader görs redan en kreditprovning. Att då även kräva en bedömning av om inkomsten är regelbunden försvårar bara för både kreditgivare och konsument, utan att stärka konsumentskyddet.

Den andra invändningen handlar om kraven på kontroll via **fler informationskällor** som går utöver lagens krav. FI:s råd innebär t.ex. att en kontoinformationstjänst i vissa fall bör kompletteras med ytterligare källor/ställande av kompletterande frågor. Kontroll i flera led är rimlig för högre/längre krediter men riskerar att bli ett krav även där lagstiftningen ger kreditgivaren en möjlighet att göra en proportionell bedömning om vilka uppgifter utöver inkomst, skulder och utgifter som inhämtas. FI:s allmänna råd borde förtydliga när en enda kontrollkälla är tillräcklig och om ytterligare kontroller förväntas snarare än ange att detta alltid bör ske.

Den tredje invändningen gäller rådet om att kreditgivaren **vid avvikelser** ska kontakta konsumenten för ett klargörande. Avvikelser kan ibland förklaras av t ex. nyligen ändrad inkomst, säsongarbete osv. SweFinTech föreslår att kreditgivaren bör ha en dokumenterad rutin för hur avvikelser ska hanteras utan att det alltid kräver att konsumenten kontaktas.

Skulder – avsaknad av ett skuld-och kreditregister samt ett register över inkassoskulder

FI:s allmänna råd anger att kreditgivaren ska samla in uppgifter om den månatliga kostnaden för samtliga skulder som konsumenten har men noterar att kreditupplysningsbolagen inte alltid har komplett information. Det saknas även register över inkassoskulder. FI påtalar att kreditgivaren då bör fråga konsumenten om befintliga krediter och kostnaden för dessa, inklusive pågående avbetalningar till inkasso. Konsumenter har emellertid ofta svårt att med exakthet ange samtliga sina skulder och räntekostnader. Den grundläggande utmaningen är att det i Sverige saknas ett nationellt skuldregister och att ingen enskild aktör (vare sig

kreditgivare, kreditupplysningsbolag eller myndighet) har en fullständig bild av en konsumentens samlade skuldbörda. FI:s råd i denna del förskjuter därmed ansvaret för informationsinhämtningen till kreditgivaren utan att det samtidigt finns verktyg för att med säkerhet kunna verifiera uppgifterna.

Historisk information som kan vara föråldrad vid provningstillfället - kreditgivarna i en omöjlig position

Det bör här till noteras att tillgängliga kreditupplysningsregister baseras på historisk information som kan vara föråldrad vid provningstillfället, exempelvis när en konsument har betalat av skulder eller ingått nya krediter som ännu inte rapporterats in. Aktuell information om konsumentens löpande ekonomiska transaktioner kan i detta avseende ge en mer rättvisande bild av den faktiska skuldbördan och betalningsförmågan. SweFinTech anser därför att råden bör utformas så att sådana mer aktuella datakällor ges ett erkännande som ett fullvärdigt underlag för skuldbedömning vid kortare krediter med lägre belopp.

SweFinTech anser sammantaget att FI:s allmänna råd i denna del sätter kreditgivarna i en omöjlig position och att de, vid tillsyn, riskerar att hållas ansvariga för brister som beror på den finansiella infrastrukturens begränsningar snarare än på bristfälliga processer.

Principiell invändning mot rådet att en kreditupplysning som utgångspunkt alltid ska hämtas in - traditionella kreditupplysningsregister bygger på historiska uppgifter

SweFinTech vill därutöver rikta en mer principiell invändning mot rådet att en kreditupplysning som utgångspunkt alltid ska hämtas in. Traditionella kreditupplysningsregister bygger på historiska uppgifter om betalningsanmärkningar och tidigare kreditengagemang och speglar inte nödvändigtvis konsumentens aktuella ekonomiska situation. En konsument kan exempelvis ha genomgått en väsentlig inkomstförändring eller haft tillfälliga betalningssvårigheter som sedan dess åtgärdats. Att göra sådana bakåtblickande datakällor till obligatorisk utgångspunkt, snarare än ett komplement till mer direkta och aktuella datakällor, riskerar att ge en missvisande bild av konsumentens verkliga kreditvärdighet vid provningstillfället. Här till kommer att varje inhämtad kreditupplysning i sig kan påverka konsumentens kreditvärdighet negativt, eftersom ett stort antal förfrågningar under kort tid typiskt sett sänker den bedömda kreditvärdigheten. Ett råd som gör kreditupplysning till obligatorisk utgångspunkt även för mindre krediter riskerar därmed att försämr situationen för de konsumenter det är avsett att skydda. SweFinTech föreslår därför att FI tydliggör att valet av kontrollkälla ska styras av vilken källa som ger det mest relevanta och aktuella underlaget för det enskilda kreditbeslutet, och att ingen källtyp per definition är obligatorisk.

Omsorgsplikt - återbetalningstid

Finansinspektionen har uttryckt att en återbetalningstid överstigande 36 månader generellt ska betraktas som lång. En sådan kategorisering, som enbart tar sikte på antalet månader, är

missvisande. Bedömningen bör i stället göras utifrån en helhetsbild där hänsyn tas till kreditens storlek och ändamål. För en välgrundad kreditprövning behöver kreditgivaren exempelvis beakta den ekonomiska livslängden hos det objekt som finansieras genom krediten. (Jmfr med Kommentarer till Konsumentverkets allmänna råd om konsumentkrediter, Dnr 2026/789 avsnitt 1.4). Finansinspektionens generalisering är långtgående och SweFinTech delar inte uppfattningen att en återbetalningstid över 36 månader alltid är lång.

Återbetalningstid - svår att tillämpa för kreditförmedlare

Denna problematik förstärks när omsorgsplikten ska tillämpas av kreditförmedlare som inte har påverkan på kreditens villkor och ej heller deltar i det slutliga kreditbeslutet. Att ålägga kreditförmedlare att göra kvalificerade bedömningar av återbetalningstidens lämplighet och relationen mellan kreditbelopp och amortering innebär därför att de förväntas ta ansvar för faktorer som ligger utanför deras faktiska kontroll. Råden blir därför svåra att tillämpa för förmedlare i detta avseende. SweFinTech anser därför att råden i denna del inte bör göras tillämpliga på kreditförmedlare.

Oförutsebara förändringar – kräver dokumenterad grund i närtid

Gällande att kreditgivaren ska ta hänsyn till att konsumentens situation kan förändras på oförutsebara sätt, om utgångspunkten ska vara att det måste finnas information att en sådan förändring är på väg att ske i närtid, t.ex. en registrerad skilsmässa. Det är orimligt att kreditgivaren ska förväntas ta höjd för helt hypotetiska förändringar vid obefintlig dokumentation.

Samla in uppgifter – svårt att verifiera aktuella uppgifter och GDPR

FI:s råd anger att ett företag bör informera konsumenten om vilka uppgifter som kommer att samlas in, från vilka källor samt upplysa konsumenten om *vikten av att lämna korrekta och aktuella uppgifter*. SweFinTech anser att GDPR redan reglerar skyldigheten att informera konsumenter om insamling och behandling av personuppgifter uttömmande. Företag som samlar in uppgifter om konsumentens ekonomiska förhållanden är således redan skyldiga att lämna tydlig och transparent information om ändamål, rättslig grund och kategorier av uppgifter. FI:s allmänna råd medför då en risk för dubbeldokumentation utan att tillföra något ytterligare konsumentskydd.

Råden medför en risk för informationsöverblastning

SweFinTech anser även att råden medför en risk för informationsöverblastning. Det finns ett välbelagt beteendevetenskapligt fenomen; s.k. information overload, som innebär att konsumenter som får för mycket information inte nödvändigtvis fattar bättre beslut, utan tvärtom riskerar att bli passiva och missa det som är väsentligt. Alltför detaljerad information

riskerar att leda till att informationen inte läses av konsumenten. Det konsumentskyddsvärde som eftersträvas bör i råden vägas mot risken att den viktigaste informationen faktiskt ”drunknar i mängden”. SweFinTech föreslår därför att råden i denna del fokuseras på det väsentliga och att informationskraven inte onödigtvis dubblar vad som redan gäller enligt GDPR.

Utgifter - FI:s råd i denna del går längre än vad lagbestämmelserna föreskriver

FI:s allmänna råd anger detaljerat hur kreditgivaren ska samla in uppgifter om konsumentens kostnader och utgifter. FI anger att kreditgivaren bör dela upp utgifterna i olika poster i ansökningsformuläret samt att komplettera med schabloner för utgiftsposter som saknas. De allmänna råden lämnas för tillämpning av 3 kap. 13 och 14 §§ KKrL (2026:000), som reglerar vilka uppgifter som ska ligga till grund för kreditprövningen och att dessa ska kontrolleras på ett lämpligt sätt. Lagen ger kreditgivaren en möjlighet att bedöma om även uppgifter om kredittagarens övriga ekonomiska förhållanden bör inhämtas och på så sätt medges en proportionalitet utifrån vilken slags kredit det rör sig om avseende löptid, kreditbelopp och riskerna för konsumenten. SweFinTech anser att FI:s råd i denna del går längre än vad lagbestämmelserna föreskriver. Som råden nu utformas lämnar FI anvisningar för hur ansökningsformuläret bör vara uppbyggt, vilka specifika utgiftsposter som bör efterfrågas per boendeform och hur schabloner bör kompletteras. Det blir därmed frågan om detaljerade krav på utformningen av kreditgivarens interna processer och ansökningssystem snarare än vägledning. SweFinTech föreslår att FI tydliggör att råden inte utgör minimikrav i detta avseende utan att det påvisar ett av flera sätt att uppfylla lagens krav såsom de uttrycks i 3 kap. 13 och 14 §§ KKrL.

Råden är ej anpassade för nya aktörer

Synpunkter på FI:s föreskriftsförslag LVBK, Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om verksamhet med bostadskrediter och vissa andra konsumentkrediter (FFFS 20XX:XX)

Ingen anpassning av råden för varu- och tjänsteleverantörer

En nyhet med de allmänna råden är att de nu riktar sig mot en större målgrupp av aktörer, målgruppen är inte endast kreditgivare så som kreditinstitut och banker. Utan råden riktar sig även mot a) kreditförmedlare som också är kreditinstitut, b) Större företag/varu- och tjänsteleverantörer som är kreditgivare genom utställande av faktura, c) Större företag/varu- och tjänsteleverantörer som agerar som subsidiära kreditförmedlare.

Råden är i stora delar utformade för traditionella kreditgivare och kreditförmedlare med finansverksamhet som kärnverksamhet. Det saknas genomgående en anpassning till de nya aktörskategorier som tillkommer, e-handelsaktörer, varu- och tjänsteleverantörer ställer ut fakturakredit eller anses utgöra kreditförmedlare. Trots att det är just dessa nya aktörer som är

i störst behov av vägledning i hur sund kreditgivning ska tolkas. Råden behöver utvecklas med att exemplifiera eller i vart fall uttryckligt upplysa om hur kraven ska tillämpas utifrån verksamhetens art och komplexitet och om en differentiering ska göras mellan aktörer som beviljar krediter och aktörer som medverkar subsidiärt i likhet med vad som gäller exempelvis inom PSD2 och CRD.

Kreditförmedlingens gränsdragning

Synpunkter på FI:s föreskriftsförslag LVBK, Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om verksamhet med bostadskrediter och vissa andra konsumentkrediter (FFFS 20XX:XX)
Kreditförmedling är tillståndspliktig, oavsett om det rör sig om renodlade eller subsidiära kreditförmedlare. Branschen har därför ett stort behov av tydlig vägledning kring hur begreppet "kreditförmedlare" ska tolkas, särskilt i förhållande till varu- och tjänsteleverantörer.

Enligt definitionen i 1 kap. 3 § nya KKrL (2026:000) förutsätter kreditförmedling att aktören antingen **erbjuder** ett kreditavtal, **bistår** en konsument inför ingåendet av ett kreditavtal eller **ingår** ett kreditavtal som ombud för kreditgivaren (jfr CCD II artikel 3.1 c). Av CCD II artikel 3.2 framgår att enbart introduktionen av en konsument till en kreditgivare, direkt eller indirekt, inte utgör kreditförmedling i direktivets mening. Det räcker således inte att skapa en kontakt mellan konsument och kreditgivare eller att hänvisa konsumenten till en kreditgivers webbplats. Avgränsningen är implementerad i svensk rätt och tydliggjord i prop. 2024/25:138 s. 44: en ren hänvisning är inte kreditförmedling.

Samtidigt framgår av prop. 2025/26:223 (s. 92) att "*en handlare som möjliggör för konsumenten att betala en vara eller tjänst med en kredit från en annan aktör i många fall bör kunna anses **erbjuda** konsumenten en kredit.*" SOU:n förtydligar varför begreppet "erbjuda" inte kan tolkas utan hänsyn till kvalitetskravet: "*Preciseringen av att den fysiska eller juridiska personen inte endast direkt eller indirekt ska introducera konsumenten för kreditgivaren tyder vidare på att det krävs någon form av kvalité på näringsidkarens åtgärd för att denne ska falla in under begreppet.*"

Gränsdragningen mellan en otillräcklig introduktion och ett faktiskt erbjudande av kredit är inte tydlig. Även om rättskällorna pekar på att det krävs en viss kvalitet i åtgärden, lämnas det öppet när denna tröskel passeras. I praktiken är det svårt att avgöra vid vilken punkt en aktör går från att enbart hänvisa en konsument till att anses erbjuda kredit. Frågan får ökad tyngd genom lagen (2026:56) om olovlig finansiell verksamhet, som innebär att det numera är straffbart att yrkesmässigt driva finansiell verksamhet utan tillstånd. Osäkerheten om var

gränsen går är alltså inte enbart en tillämpningsfråga, utan kan ytterst få straffrättsliga konsekvenser för den enskilde aktören.

SweFinTech föreslår mot denna bakgrund att Finansinspektionen klargör gränsdragningen mellan en otillräcklig introduktion och ett faktiskt erbjudande av kredit genom konkreta exempel. Utan sådan vägledning riskerar tillämpningsområdet att bli oförutsebart, vilket dels är svårförenligt med grundläggande krav på rättssäkerhet, dels skapar en osäkerhet som i praktiken kan verka hämmande för innovation och konkurrens.

Synpunkter på kraven för nya aktörer

Föreskriften är till sin struktur utformad med stora och komplexa finansiella aktörer i åtanke, men träffar genom 3 a kap. LVBK en ny kategori aktörer typiskt e-handelsföretag, för vilka kreditverksamheten är en perifer och ofta helautomatiserad del av en i grunden annan affärsmodell.

Internt regelverk för klagomålshantering framstår som oproportionerligt

Kravet på ett formaliserat internt regelverk för klagomålshantering (4 kap. 8 §) framstår som oproportionerligt för de aktuella aktörskategorierna, vars verksamhet med andra konsumentkrediter ofta är begränsad i omfattning och komplexitet. SweFinTech föreslår att 4 kap. 8 § utgår eller att tillämpningsområdet begränsas.

Kravet på dokumentation av kreditgivningsärenden blir i praktiken omöjligt att uppfylla på ett meningsfullt sätt

Kravet på dokumentation av kreditgivningsärenden (4 kap. 6 §) förutsätter att det redovisas vilka handläggningsåtgärder som vidtagits, vilket underlag de grundas på, vilka personer som deltagit och hur kreditprövningen gjorts. En kreditförmedlare lämnar dock inte krediter och fattar inte kreditbeslut.

För en e-handelsaktör som bedriver subsidiär kreditförmedling sker förmedlingen typiskt sett genom ett automatiserat flöde i kassan: konsumenten väljer ett betalningsalternativ, ansökan skickas vidare och ett beslut returneras inom sekunder. I detta flöde finns ingen handläggare, inget beslutsunderlag som förmedlaren upprättar och ingen kreditprövning som förmedlaren genomför, vilket gör kravet i praktiken omöjligt att uppfylla på ett meningsfullt sätt.

SweFinTech föreslår att kreditförmedlare som är kreditinstitut och kreditförmedlare enligt 3 a kap. LVBK undantas från 4 kap. 6 § i dess nuvarande utformning.

Detsamma gäller de detaljerade kraven på uppdragsavtal och anmälningsskyldigheten

Detsamma gäller de detaljerade kraven på uppdragsavtal (4 kap. 9 §) och anmälningsskyldigheten (9 kap. 2 §). Bestämmelsen i 4 kap. 9 § räknar upp åtta specificerade avtalsvillkor, varav flera avser FI:s faktiska tillgång till uppdragstagarens lokaler och uppgifter. För de aktuella aktörerna, där kreditverksamheten ofta är en perifer del av verksamheten, framstår sådana krav som oproportionerliga i förhållande till de risker som

outsourcingen kan medföra. Anmälningsskyldigheten i 9 kap. 2 §, som innebär att ett uppdragsavtal avseende väsentliga funktioner ska anmälas senast en månad innan det börjar gälla, är administrativt betungande, försvårar normala affärsprocesser och skapar onödig tröghet vid leverantörsbyten. SweFinTech föreslår att tillämpningsområdet för 4 kap. 9 § begränsas så att det står i proportion till verksamhetens art och omfattning, och att anmälningsskyldigheten i 9 kap. 2 § utgår.

Kravet på interna regler för produktutformning (4 kap. 22 §), som till sin struktur motsvarar en s.k. New Product Approval Process, väcker invändningar på flera grunder. *För det första* saknas ett specifikt bemyndigande; liknande produktstyrningskrav i andra finansmarknadsrättsliga regelverk vilar konsekvent på uttryckliga bemyndiganden, och att införa motsvarande krav utan sådant stöd avviker från denna systematik. *För det andra* är kravet överlappande och utan mervärde för kreditförmedlare som också är kreditinstitut. För det tredje är kravet oproportionerligt för aktörer enligt 3 a kap. LVBK som erbjuder en enda standardiserad kreditprodukt, exempelvis en faktura med 30 dagars betalningsvillkor. Att i ett formaliserat regelverk bedöma en sådan produkts lämplighet för olika konsumentgrupper, identifiera potentiella skador, kartlägga intressekonflikter och löpande följa upp detta är dimensionerat för komplexa produktportföljer, inte för enkla och väldefinierade produkter. Detta gäller särskilt eftersom den nya konsumentkreditlagen redan ställer materiella krav på kreditprövning och information. SweFinTech föreslår mot denna bakgrund att 4 kap. 22 § utgår.

Kompetenskraven bör vidare kalibreras inte enbart efter verksamhetens art, utan även efter den faktiska roll som berörd personal utför. I en kassaprocess där personalen inte ger kreditrådgivning, inte bedömer kreditvärdighet och inte beslutar om kredit bör kraven begränsas till vad som är relevant för den uppgift som faktiskt utförs. Att tillämpa samma formaliserade kunskapskrav som gäller för yrkesverksamma kredithandläggare på personal i en helt annan funktion saknar konsumentskyddsmässig grund.

Slutligen saknas övergångsbestämmelser

Föreskriften träder i kraft den 20 november 2026 och upphäver FFFS 2016:29, men innehåller inga övergångsbestämmelser för de nya aktörskategorier som tillkommer genom 3 a kap. och som kan behöva tid att anpassa verksamhet, avtal och interna regelverk. Rimliga övergångstider bör anges, särskilt för krav som förutsätter förhandling med tredje part, såsom uppdragsavtalsvillkoren i 4 kap. 9 §.

Roslana Cederhage

Generalsekreterare

SweFinTech